

ACZÉL GÉZA

(szino)líra torzósztár

álarc

olykor fölösleges túlbonyolítani dolgainkat ki kendőzetlen adja álmait s megfontolások nélkül a belülről felszínre igyekvő rendezetlen asszociációkat a hétköznapijaink nyelvén egyszerűen csak bolond hogy aztán bezárják-e vagy örökre némán elüldögél homályos sarkokban azon is múlik mennyi benne az őrző hatalom s keresztezi-e néhány más dimenziókban megtapadt esztelen biológiai lény karrierjét akik egy társadalminak vélt horizonton rejtőzködő társaikkal összefognak s megteremtik státuszát a sorból kilógó bolondnak kihasználva hogy bizonyos kis szerepjátszás nélkül lehetetlen élni s kevesen akadnak kik a hihetetlenül elnyúlt skálát józanul bemérik kegyes tapintattól az ördögi maffiáig mikor önvédelem az álarc mely mögött félelem bokázik vagy erős sugárzások elé védőhálót fon a gátlás máskor talán jótékony célokért kerül buktatókat a szeretetbe keretezett áldás viszont az ösztönös fintorokban gyakran sejlik rosszak az arányok előbb-utóbb a gengszter-típus újra termelődve rászok a blazírt arcra s legfőbb célja a színképet összezavarja kigyomlálva mind a királyi bohócot alázva az éppen aktuális tiburcot

álarcosbál

lehet hogy puritán egydimenziós szemlélet van megettem de én az álarcosbál nevű rafináltan ellejtett képződményt sohasem szerettem bújjanak bár hősei ógörög kecskebőrbe vagy undort keltő rizsliszttel beszórva élőlények járkáljanak méltóságukat cipelve körbe-körbe még olykor a romantikusra vett álarcos igazságosztók is megzavartak pedig azok többnyire kiszolgáltatott szerencsétlenekért kavartak két fényes estély dúsan terített asztala között aztán a nyomorultra hangszerelt hétköznapiakba az új borsa kopaszok bandája költözött már fedetlen fővel a terror burkolt menetét annyira kitanulva hogy nyálás arcukról az ártó szándék lehullva s a birka nép még nekik éljenez nincsenek korbácsütések nem ropognak a fegyverek demagógiák ködében senki nem lát a falakon túlra amikor megvett jogokkal és döcögő tudással egy csorda lenyúlja a sztrádákat az alagutakat a termőre fordult földeket miközben mögöttük hosszasan ott mekeg a nyála-taknya egy udvarház halma mely az aktuálissá mázolt eredendő bűnt letakarja s előle a jámbor mielőtt a gutaütés odáig érne főz egy kitűnő tál rakott krumplit kacsaszírral ebédre

alárendel

néhányszor belépek olyan szobákba hol félig az ágy alól lóg ki egy fatálca rajta ímmel-ámmal mócsingolt ételmaradékok a szék szennyes tartóként ablak alá állva a ledobott nadrágnak alig kihúzva a szára az asztalon félrecsúszott könyvek halma szétszórta hamu miként a huzat elő kavarta néhány éjszakával előbb a szekrények ajtóit slamposan nyitva délelőtt a réseken lóg ki a sok mosni való gyűrött holmi a vendég kedvéért a gazda kényszerből kezd lomolni keskeny ülőhelyért s baráti mosolyba mártva üresedő kedvét maszatos üvegekre mutat iszol valamit én ilyenkor tekintetem fegyelmezem tudva a rendetlenség látványa olykor igaztalanul kerüli meg a lényeket s a másféle neveltetésnek szép terhei alatt a rendre sóvárgásnak naiv övezeteibe ér el a gondolat ahol a kinti kaotikus világgal szemben derékszögek félkörök üdítő szimmetriák nyújtják gyorsan tovalibbenő nyugalma életemnek akkor is ha régen tudom ez a kameraállítás végtelen hamis ám az illúziók kavargásából jut is marad is kis enyhet adó rácsodálkozás mivel mellérendelése akkor karakán ha alárendel némi húzós mániát amelyen néha elmosolyodom